

Životopis paní Bohuslavy Kňurové

Paní Bohuslava Kňurová, rozená Hašková se narodila 5.10.1931 v Kobylisích u Prahy. Letos jí bude 88 let. Neměla jednoduché dětství, tatínek byl zahradník, proto se rodina musela stěhovat za prací. Jako dítě vystřídala asi 7-8 škol. Protože nebyly školky, musela s sebou vodit do školy mladší sestru a starat se o ni. Vzpomínala na některé z učitelů, kteří se o děti dobře starali. V době, kdy hrozily nálety, odváděli děti do sklepa nebo do lesa, aby se zde všichni ukryli. Po skončení základní školy pracovala jako krejčová. Vyučila se ve Frýdlantu v Čechách, pak jezdila do pokračovací školy do Liberce. Učila se u paní Bartošové a pracovala u ní.

Mezi lety 1948-49, kdy se rušily soukromé provozovny, byla bez práce, ale vždy se jí podařilo zajistit si nějaké další zaměstnání. S manželem Antonínem se seznámila na taneční zábavě ve Smiřicích, kde její manžel pracoval jako zemědělský adjunkt. Antonín musel absolvovat povinnou vojenskou službu, a pak teprve požádal paní Bohuslavu o ruku. V roce 1953 se vzali a přestěhovali se na Moravu. Manžel pracoval pro Zemědělský statek Nový Jičín Žilina. Jako novomanželé šetřili na zařízení bytu, ale v roce 1953 došlo k měnové reformě a oni o své úspory přišli. I dnes, když o tom mluví, lze cítit její velké zklamání. Pan Antonín nejprve pracoval jako technik, pak při zaměstnání vystudoval vysokou školu. Paní Bohuslava vzpomíná, jak se s ním po nocích učila. Vyšší vzdělání znamenalo i vyšší plat a možnost zařídit v Žilině u Nového Jičína rodinný domek, který později odkoupila, a ve kterém paní Bohuslava žije dodnes se svou dcerou paní Olšovskou a vnučkou Urbancovou a její rodinou. Tři pravnoučata jsou její potěšení a je ráda, že s nimi žije ve společné domácnosti. Podle vlastních slov se jí na Moravě žilo dobře, protože díky manželově rodině poznala rodinný život a byla mnohem šťastnější, než ve svém dětství. Narodily se jí dvě dcery Bohuslava(1954) a Jarka(1957). Poté nastoupila jako úřednice místní Správy SNB, kde pracovala 7 let. Díky pěknému rukopisu vyplňovala doklady – občanské průkazy, řidičské průkazy.

V roce 1968 při příjezdu sovětských vojáků do Nového Jičína odmítla vyvěsit do oken vlajky na přivítání. Pro své politické názory pak byla v roce 1969 propuštěna. Ihned si našla práci jako skladnice. Byla zde šťastná, protože se cítila volnější, mohla si při práci zpívat, říkat si co chtěla, a tak zde pracovala až do důchodu v roce 1992. Paní Bohuslava ráda luští křížovky, vaří, poslouchá hudbu, věnuje se zahrádce. Těší se ze svých tří vnuků a devíti pravnoučat.